

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2008. gada 15. aprīlī*

Lieta C-390/06

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Tribunale ordinario di Roma* (Itālija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2006. gada 14. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2006. gada 19. septembrī, tiesvedībā

Nuova Agricast Srl

pret

Ministero delle Attività Produttive.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], palātu priekšsēdētāji P. Janns [*P. Jann*], K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], A. Ross [*A. Rosas*], K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], Dž. Arestis [*G. Arestis*] un U. Lehmušs [*U. Lohmus*], tiesneši E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*] (referents), J. Malenovskis [*J. Malenovský*], J. Klučka [*J. Klučka*], E. Levits un K. Toadere [*C. Toader*],

* Tiesvedības valoda — itāļu.

ģenerāladvokāts J. Mazaks [*J. Mazák*],
sekretārs H. fon Holšteins [*H. von Holstein*], sekretāra palīgs,

ņmot vērā rakstveida procesu un 2007. gada 11. septembra tiesas sēdi,

ņmot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Nuova Agricast Srl* vārdā — M. A. Kalabrēze [*M. A. Calabrese*], *avvocato*,

— Itālijas valdības vārdā — I. M. Bragulja [*I. M. Braguglia*], pārstāvis, kam palīdz
V. Ruso [*V. Russo*], *avvocato dello Stato*,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — E. Rigīni [*E. Righini*] un V. di Buči
[*V. Di Bucci*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2007. gada 27. novembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

¹ Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, vai ir spēkā Komisijas 2000. gada 12. jūlija lēmums, ar ko līdz 2006. gada 31. decembrim nolemts necelt iebildumus

par atbalsta shēmu ieguldījumiem mazāk attīstītajos Itālijas reģionos (valsts atbalsts Nr. N 715/99 — Itālija) (turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”), atsevišķs paziņojums par kuru ir publicēts *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 278, 26. lpp.).

- 2 Šis lūgums tika iesniegts saistībā ar tiesvedību, ko *Nuova Agricast Srl* (turpmāk tekstā — “*Nuova Agricast*”), kas ir Itālijas reģionā Apūlijā [*Puglia*] dibināta komercsabiedrība, ierosināja pret *Ministero delle Attività Produttive* (Ražošanas darbību ministrija), lai saņemtu atlīdzību par zaudējumiem, kas radušies kļūdainās rīcības dēļ, ko Itālijas iestādes pieļāva pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas notikušo pārrunu ar Eiropas Kopienu Komisiju laikā un kādēļ šī sabiedrība nesaņēma valsts atbalstu.

Atbilstošās tiesību normas

Regula (EK) Nr. 659/1999

- 3 Kā tas izriet no otrā apsvēruma Padomes 1999. gada 22. marta Regulā (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma [88]. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), šajā regulā ir kodificēta un apstiprināta prakse, ko valsts atbalsta pārbaudes jomā Komisija izstrādājusi atbilstoši Tiesas judikatūrai.
- 4 Saskaņā ar šīs regulas 1. panta c) punktu “jauns atbalsts” ir “atbalsts, t.i., atbalsta shēmas un individuāls atbalsts, kas nav pastāvošs atbalsts, tostarp pastāvoša atbalsta grozījumi”.

5 Regulas Nr. 659/1999 2. pantā ir noteikts:

“1. Ja regulās, kas pieņemtas saskaņā ar Līguma [89]. pantu vai citiem attiecīgiem tā noteikumiem, nav paredzēts kas cits, tad par visiem projektiem piešķirt jaunu atbalstu attiecīgā dalībvalsts laikus paziņo Komisijai. Komisija tūlīt informē attiecīgo dalībvalsti par paziņojuma saņemšanu.

2. Paziņojumā attiecīgā dalībvalsts sniedz visu vajadzīgo informāciju, lai Komisija varētu pieņemt lēmumu saskaņā ar 4. un 7. pantu (turpmāk — “pilnīgs paziņojums”).”

6 Regulas Nr. 659/1999 4. panta 2.–4. punktā ir paredzēts:

“2. Ja Komisija pēc iepriekšējas izskatīšanas konstatē, ka paziņotais pasākums nav atbalsts, tā nostiprina minēto konstatējumu ar lēmumu.

3. Ja Komisija pēc iepriekšējas izskatīšanas konstatē, ka nav šaubu par to, ka paziņotais pasākums, ciktāl uz to attiecas Līguma [87]. panta 1. punkts, ir saderīgs ar kopējo tirgu, tā nolemj, ka pasākums ir saderīgs ar kopējo tirgu (turpmāk — “lēmums necelt iebildumus”). Lēmumā norāda, kuru no Līgumā paredzētajiem izņēmumiem piemēro.

4. Ja Komisija pēc iepriekšējas izskatīšanas konstatē, ka ir neskaidrības par to, vai paziņotais pasākums ir saderīgs ar kopējo tirgu, tā nolemj sākt procedūras saskaņā ar Līguma [88]. panta 2. punktu (turpmāk — “lēmums sākt formālu izmeklēšanas procedūru”).”

- 7 Regulas Nr. 659/1999 5. panta 1. punktā ir precizēts, ka, “ja Komisija uzskata, ka attiecīgās dalībvalsts sniegtā informācija attiecībā uz kādu pasākumu, par kuru paziņots saskaņā ar 2. pantu, ir nepilnīga, tā lūdz visu vajadzīgo papildu informāciju”.

Atbalsta shēmas ieguldījumiem mazāk attīstītajos Itālijas reģionos, kas tikušas atļautas līdz 1999. gada 31. decembrim

- 8 Ar 1992. gada 22. oktobra Dekrētu-likumu Nr. 415 par 1986. gada 1. marta Likuma Nr. 64, ar ko nosaka vienotus noteikumus attiecībā uz ārkārtas intervences pasākumiem valsts dienvidos, refinansēšanu (*Rifinanziamento della legge 1° marzo 1986, n. 64, recante disciplina organica dell'intervento straordinario nel Mezzogiorno*) (1992. gada 22. oktobra *GURI* Nr. 249, 3. lpp.), kas pēc grozījumu izdarīšanas ar 1992. gada 19. decembra Likumu Nr. 488 pārveidots par likumu (1992. gada 21. decembra *GURI* Nr. 299, 3. lpp., un kļūdas labojums — 1992. gada 23. decembra *GURI* Nr. 301, 40. lpp.), kas savukārt grozīts ar 1993. gada 3. aprīļa Likumdošanas dekrētu Nr. 96 (1993. gada 5. aprīļa *GURI* Nr. 79, 5. lpp., turpmāk tekstā — “Likums Nr. 488/1992”), Itālijas likumdevējs noteica finanšu pasākumus, kas bija iecerēti, lai rosinātu sabiedrības attīstīt noteiktas ražošanas darbības mazāk attīstītajos valsts reģionos.
- 9 1995. gada 1. martā un 1997. gada 21. maijā Komisija pieņēma divus lēmumus necelt iebildumus, vispirms — līdz 1996. gada 31. decembrim un pēc tam — līdz 1999. gada 31. decembrim, par secīgajām atbalsta shēmām, kas pamatotas ar Likumu

Nr. 488/1992 un dažādiem tā piemērošanas noteikumiem (valsts atbalsts Nr. N 40/95 un Nr. N 27/A/97). Šie lēmumi īsu paziņojumu veidā tika publicēti *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* attiecīgi 1995. gada 18. jūlijā — attiecībā uz 1995. gada 1. marta lēmumu (OV C 184, 4. lpp.) un 1997. gada 8. augustā — attiecībā uz 1997. gada 21. maija lēmumu (OV C 242, 4. lpp., turpmāk tekstā — “1997. gada lēmums”).

- 10 Ar 1997. gada lēmumu atļautās atbalsta shēmas (turpmāk tekstā — “1997.–1999. gada atbalsta shēma”) ieviešanas kārtība tika noteikta, pirmkārt, ar *Comitato interministeriale per la programmazione economica* (Starpministriju komiteja ekonomikas plānošanas jautājumos) 1995. gada 27. aprīļa lēmumu, ar ko nosaka finanšu palīdzības piešķiršanas kārtību atbilstoši Likuma Nr. 488/1992 1. panta 2. punktam (*direttive per la concessione di agevolazioni ai sensi dell'art. 1, comma 2, del decreto-legge 22 ottobre 1992, n. 415, convertito nella legge 19 dicembre 1992, n. 488, in tema di disciplina organica dell'intervento straordinario nel Mezzogiorno*) (1995. gada 20. jūnija GURI Nr. 142, 17. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar minētās komitejas 1996. gada 18. decembra lēmumu (1997. gada 25. marta GURI Nr. 70, 35. lpp.), otrkārt, ar *Ministero dell'Industria, del Commercio e dell'Artigianato* (Rūpniecības, tirdzniecības un amatniecības ministrija, turpmāk tekstā — “MICA”) 1995. gada 20. oktobra Dekrētu Nr. 527 par noteikumu, ar kuriem nosaka finanšu palīdzības ražošanas darbību veicināšanai mazāk attīstītajos valsts reģionos īstenošanas kārtību, kā arī šīs palīdzības piešķiršanas procedūras un sadalījumu, pieņemšanu (*regolamento recante le modalità e le procedure per la concessione ed erogazione delle agevolazioni in favore delle attività produttive nelle aree depresse del Paese*) (1995. gada 15. decembra GURI Nr. 292, 3. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar minētās ministrijas 1997. gada 31. jūlija Dekrētu Nr. 319 (1997. gada 22. septembra GURI Nr. 221, 31. lpp.), kā arī, treškārt, ar MICA 1997. gada 20. novembra Apkārtrakstu Nr. 234363 (1997. gada 15. decembra GURI Nr. 291 kārtējais pielikums).

- 11 Saskaņā ar šo ieviešanas kārtību:

— katru gada finanšu līdzekļi tika sadalīti divās vienādās daļās un tika piešķirti, par katru izsludinot uzaicinājumu pieteikties uz tiem, tomēr, ņemot vērā pieejamos

līdzekļus tajā gadā, uz kuru attiecas piešķirjamie līdzekļi, līdzekļu piešķiršanas noteikumus varēja grozīt ar dekrētu, it īpaši atļaujot attiecīgos līdzekļus sadalīt, izsludinot tikai vienu uzaicinājumu pieteikties;

- pieteikumus, kas tika iesniegti, atsaucoties uz uzaicinājumu pieteikties, pārbaudīja kompetentās kredītiestādes, kuras tiem piešķīra punktus, pamatojoties uz reglamentējošiem kritērijiem, sauktus par “indicatori”, (turpmāk tekstā — “rādītāji”);

- balstoties uz kredītiestāžu novērtējumu, *MICA* izveidoja pieteikumu reģionālos klasifikācijas pozīciju sarakstus, kuros pieteikumi tika iereģistrēti dilstošā secībā atkarībā no piešķirtajiem punktiem, un pieņēma dekrētu par atbalsta piešķiršanu reģistrētajiem pieteikumiem, sākot ar pirmo, un līdz attiecīgajam uzaicinājumam pieejamie līdzekļi bija izsmelti;

- izdevumi, par kuriem varēja saņemt atbalstu, bija izdevumi, kas bija radušies, sākot no nākamās dienas pēc tās dienas, kad bija beidzies termiņš pieteikumu iesniegšanai attiecībā uz uzaicinājumu, kas bija izdots pirms tā uzaicinājuma, uz kuru attiecas pieteikums, izņemot izdevumus par inženiertehniskajiem un citiem pētījumiem, kā arī par uzņēmuma zemes iegādi un apsaimniekošanu, par kuriem varēja saņemt atbalstu, sākot no divpadsmitā mēneša pirms pieteikuma iesniegšanas dienas;

- sabiedrības, kuru pieteikumi atbalsta saņemšanai tika iekļauti reģionālajā sarakstā, bet kuras nevarēja saņemt finanšu palīdzību tāpēc, ka saistībā ar attiecīgo uzaicinājumu pieejamie līdzekļi nebija pietiekami, lai segtu summu, kas bija nepieciešama visiem pasākumiem, par kuriem bija iesniegti pieteikumi, varēja vai nu atkārtoti iesniegt to pašu projektu tikai vienreiz, atsaucoties uz nākamo atbilstošo uzaicinājumu, kas seko tam uzaicinājumam, saistībā ar kuru sākotnēji bija iesniegts to pieteikums, negrozot attiecīgos izvērtējuma rādītājus (saukta

par pieteikuma “automātisko iekļaušanas” kārtību), vai atteikties no šīs automātiskās iekļaušanas un atkārtoti iesniegt to pašu projektu, atsaucoties uz nākamo atbilstošo uzaicinājumu, kas seko tam uzaicinājumam, saistībā ar kuru tās bija atteikušās no minētās automātiskās iekļaušanas, grozot visus vai atsevišķus izvērtējuma rādītājus, lai padarītu pieteikumu konkurētspējīgāku, tomēr negrozot projekta pamatelementus (saukta par pieteikuma “pārformulēšanas” kārtību); abos gadījumos izdevumu atbilstības izvērtēšanai tika paturēti spēkā nosacījumi, kas bija noteikti attiecībā uz sākotnējiem pieteikumiem.

Pamatnostādnes par valstu reģionālo atbalstu

- 12 Komisija 1998. gadā ir publicējusi Pamatnostādnes par valstu reģionālo atbalstu (OV C 74, 9. lpp., turpmāk tekstā — “Pamatnostādnes”), kuru 4.2. punkta trešajā daļā ir precizēts, ka “atbalsta programmās ir jānosaka, ka pieteikums par atbalstu ir jāiesniedz, pirms sācies darbs projektos”.
- 13 Saskaņā ar Pamatnostādņu 6.1. punkta pirmo daļu — “izņemot turpmāk 6.2. un 6.3. punktā izklāstītos pagaidu noteikumus, Komisija novērtēs reģionālā atbalsta atbilstību kopējam tirgum, pamatojoties uz šīm pamatnostādnēm, tiklīdz tās būs piemērojamas”.

Apstrīdētais lēmums un atbalsta shēma ieguldījumiem mazāk attīstītajos Itālijas reģionos, kas atļauta, sākot no 2000. gada 1. janvāra līdz 2006. gada 31. decembrim

- 14 1999. gada 18. novembrī Itālijas iestādes saskaņā ar EKL 88. panta 3. punktu paziņoja Komisijai par tādas valsts atbalsta shēmas projektu, kas piemērojama, sākot no 2000. gada 1. janvāra, un pamatota ar Likumu Nr. 488/1992, un Komisija to reģistrēja ar numuru N 715/99.

- 15 Pēc vairāku vēstuļu apmaiņas un Itālijas valdības un Komisijas pārstāvju sanāksmes Itālijas iestādes grozīja šo atbalsta shēmas projektu.
- 16 Ar apstrīdēto lēmumu, kas tika pieņemts 2000. gada 12. jūlijā un par kuru Itālijas Republikai tika paziņots ar 2000. gada 2. augusta vēstuli SG(2000) D/105754, Komisija nolēma līdz 2006. gada 31. decembrim necelt iebildumus pret šo atbalsta shēmu (turpmāk tekstā — “2000.–2006. gada atbalsta shēma”).
- 17 Apstrīdētajā lēmumā ir ietverts noteikums, kura īpašais mērķis ir apstiprināt iepriekš minētajā atbalsta shēmā ietilpstošos pasākumus, kuri nodrošina pāreju no 1997.–1999. gada atbalsta shēmas (turpmāk tekstā — “pārejas noteikums”). Šī noteikuma redakcija ir šāda:

“Tikai pirmoreiz piemērojot attiecīgo shēmu, tas ir, izdodot pirmo uzaicinājumu pieteikties uz atbalsta pasākumiem, kas tiek organizēti atbilstoši minētajai shēmai, un ņemot vērā, ka pieteikumi atbalsta saņemšanai katrā ziņā ir jāiesniedz, pirms tiek uzsākts darbs ar ieguldījumu projektu, izņēmuma kārtā tiks pieņemti pieteikumi, kuri tika iesniegti pēdējā uzaicinājuma ietvaros, kas tika organizēts atbilstoši [1997.–1999. gada atbalsta shēmai], un kuri tika uzskatīti par tādiem, attiecībā uz kuriem var piešķirt atbalstu, bet kuri netika finansiāli atbalstīti, jo šim uzaicinājumam nebija piešķirti pietiekami finansiālie līdzekļi.”

- 18 Pēc šī lēmuma pieņemšanas *MICA*, lai precizētu 2000.–2006. gada atbalsta shēmas ieviešanas kārtību, pieņēma 2000. gada 14. jūlija dekrētu par maksimāli pieļaujamo finanšu palīdzības apmēru ražošanas darbību veicināšanai mazāk attīstītajos valsts reģionos, kas Likumā Nr. 488/1992 paredzēta Bazilikatas, Kalabrijas, Kampānijas, Apūlijas, Sardinijas un Sicīlijas reģioniem (*misura massima consentita relative alle agevolazioni in favore delle attività produttive nelle aree depresse del Paese di cui alla*

legge n. 488/1992 per le regioni Basilicata, Calabria, Campania, Puglia, Sardegna e Sicilia) (2000. gada 18. jūlija *GURI* Nr. 166, 9. lpp.), un 2000. gada 14. jūlija Apkārtrakstu Nr. 9003 (2000. gada 28. jūlija *GURI* Nr. 175 kārtējais pielikums).

- 19 Šī dekrēta vienīgā panta 2. punkta pirmajā daļā ir noteikts, ka atbalstu var piešķirt, “pamatojoties uz [...] izdevumiem, kas ir tikuši atzīti par pieņemamiem to programmu kontekstā, uz kurām attiecas pēdējais atbilstošais uzaicinājums iesniegt pieteikumus par atbalsta pasākumiem, kuri ir tikuši apstiprināti, bet nav tikuši finansiāli atbalstīti, jo nav bijuši pieejami nepieciešamie finanšu līdzekļi”.

Pamata prāva un prejudiciālais jautājums

- 20 1997.–1999. gada atbalsta shēmas ietvaros *MICA* 1997. gada 1. decembrī publicēja trešo uzaicinājumu iesniegt pieteikumus atbalsta saņemšanai rūpniecības nozarē par 1998. gada pirmo pusgadu (turpmāk tekstā — “trešais uzaicinājums”).
- 21 Ieinteresētajām sabiedrībām to pieteikumi atbalsta saņemšanai bija jāiesniedz līdz 1998. gada 16. martam. Tās varēja prasīt to izdevumu samaksu, kas bija radušies, sākot no nākamās dienas pēc tam, kad bija beidzies saskaņā ar iepriekšējo uzaicinājumu (otrais uzaicinājums) iesniegto pieteikumu iesniegšanas termiņš, tas ir, sākot no 1997. gada 1. janvāra.
- 22 1998. gada 9. februārī *Nuova Agricast* iesniedza pieteikumu atbalsta saņemšanai trešā uzaicinājuma ietvaros. Šis pieteikums, kurš tika atzīts par pieņemamu, ar *MICA* 1998. gada 14. augusta dekrētu tika iekļauts pieteikumu Apūlijas reģionam sarakstā. Tomēr, ņemot vērā šī pieteikuma vietu sarakstā, *Nuova Agricast* līdzekļu trūkuma dēļ nesaņēma lūgto atbalstu.

- 23 Šajā laika posmā tika publicēts ceturtais uzaicinājums iesniegt pieteikumus atbalsta saņemšanai rūpniecības nozarē par 1998. gada otro pusgadu (turpmāk tekstā — “ceturtais uzaicinājums”).
- 24 1998. gada 16. septembrī *Nuova Agricast* atteicās no tās pieteikuma automātiskas iekļaušanas ar ceturto uzaicinājumu saistītajā sarakstā, lai varētu atkārtoti iesniegt pārformulētu pieteikumu saskaņā ar pirmo atbilstošo uzaicinājumu pēc šī uzaicinājuma.
- 25 Tomēr Itālijas iestādes līdz 1999. gada 31. decembrim, kas ir 1997.–1999. gada atbalsta shēmas darbības beigšanās datums, nebija publicējušas nevienu atbilstošu uzaicinājumu.
- 26 2000. gada 14. jūlijā, tas ir, pēc 2000.–2006. gada atbalsta shēmas stāšanās spēkā, Itālijas iestādes publicēja astoto uzaicinājumu iesniegt pieteikumus atbalsta saņemšanai rūpniecības nozarē (turpmāk tekstā — “astotais uzaicinājums”).
- 27 Ņemot vērā 2000.–2006. gada atbalsta shēmas ietvaros spēkā esošos noteikumus, *Nuova Agricast* — kas nevarēja atsaukties uz apstrīdētajā lēmumā ietverto pārejas noteikumu — pārformulētais pieteikums tika atzīts par nepieņemamu un netika iekļauts ar astoto uzaicinājumu saistītajā tabulā.
- 28 *Nuova Agricast* kopā ar citām Itālijas sabiedrībām, kas atradās tādā pašā situācijā, cēla pirmo prasību Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesā, lai panāktu apstrīdētā lēmuma atcelšanu. Ar 2005. gada 15. jūnija rīkojumu lietā T-98/04 *Nuova Agricast* u.c./Komisija (Krājumā nav publicēts) Pirmās instances tiesa noraidīja šo prasību kā nepieņemamu, pamatojoties uz to, ka tā tika iesniegta pēc EKL 230. panta piektajā daļā paredzētā divu mēnešu termiņa beigšanās.

- 29 2005. gada 21. septembrī *Nuova Agricast* Pirmās instances tiesā cēla otro prasību, kas reģistrēta ar numuru T-362/05, lūdzot piespriest Komisijai atlīdzināt zaudējumus, ko tā esot cietusi apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dēļ. Šī lieta pašlaik tiek izskatīta.
- 30 Tāpat *Nuova Agricast* cēla prasību *Tribunale ordinario di Roma* (Romas Rajona tiesa), lūdzot piespriest *Ministero delle Attività Produttive*, kas pārņēmusi MICA funkcijas, atlīdzināt zaudējumus, ko tā esot cietusi lūgtā atbalsta nesanaņemšanas dēļ.
- 31 Šīs tiesvedības ietvaros *Nuova Agricast* tostarp apgalvoja, ka pārrunu ar Komisiju laikā, kuru mērķis bija panākt atbalsta shēmas atjaunojumu pēc 1999. gada 31. decembra, Itālijas valsts nav pareizi nodrošinājusi to sabiedrību iegūtās tiesības, kuras tāpat kā *Nuova Agricast* bija atteikušās no automātiskas iekļaušanas ar ceturto uzaicinājumu saistītajā sarakstā — kas izrādījās pēdējais uzaicinājums rūpniecības nozarē pirms 1997.–1999. gada atbalsta shēmas beigšanās —, lai varētu iesniegt pārformulētu pieteikumu saskaņā ar nākamo atbilstošo uzaicinājumu. Itālijas valsts, neinformējot Komisiju par to, ka šīs sabiedrības arī bija ieguvušas tiesības, esot maldinājusi Komisiju un tādējādi pārkāpusi tiesisko paļāvību, kas minētajām sabiedrībām pastāvēja saistībā ar iespēju iesniegt pārformulētu pieteikumu.
- 32 Iesniedzējtiesa uzskata, ka *Nuova Agricast* bija “atbilstoša juridiskā ieinteresētība”, lai tās pārformulētais pieteikums tiktu iekļauts ar nākamo atbilstošo uzaicinājumu, kas publicēts pēc tā, attiecībā uz kuru tā bija atteikusies no automātiskas tās sākotnējā pieteikuma iekļaušanas, saistītajā sarakstā.
- 33 Līdz ar to *Nuova Agricast* tiesiskā paļāvība ar apstrīdēto lēmumu tika pilnībā pievilta, jo 2000.–2006. gada atbalsta shēma ar to tika izmainīta salīdzinājumā ar 1997.–1999. gada atbalsta shēmu, paredzot, ka pieņemami ir vienīgi tie ar finanšu palīdzību

saņēmušo projektu izpildi saistītie izdevumi, kas radušies pēc pieteikuma atbalsta saņemšanai iesniegšanas (atbalsta nepieciešamības princips), tai pat laikā kā pārejas noteikumu un izņēmuma kārtā pieļaujot atkāpi no šī principa vienīgi saistībā ar tiem pieteikumiem, kas netika apstiprināti 1997.–1999. gada atbalsta shēmas ietvaros publicētā pēdējā uzaicinājuma kontekstā.

34 Iesniedzējtiesa norāda — lai varētu pieņemt nolēmumu par *Nuova Agricast* iesniegto pieteikumu par zaudējumu atlīdzību, tai ir jāpārbauda, vai pastāv cēloņsakarība starp Itālijas valstij piedēvētajām kļūdām un apgalvoto kaitējumu.

35 Šajā sakarā un tiktāl, ciktāl apstrīdētais lēmums — kas, kā uzskata iesniedzējtiesa, ir kaitējuma pamatā (“eventum damni”), — ir saistīts ar faktisko rīcību, ko Itālijas valstij pārmet *Nuova Agricast* un ko veido Komisijas neinformēšana vai neprecīza informēšana, un *Nuova Agricast* apgalvotā kaitējuma rašanos, iesniedzējtiesa uzskata, ka, lai varētu noteikt cēloņsakarību starp šo rīcību un šo kaitējumu, tai ir jānosaka, vai no šī kaitējuma būtu iespējams izvairīties, ja Itālijas valsts būtu rīkojusies citādāk, un līdz ar to — jānosaka, vai Komisija būtu pieņēmusi citādāku pārejas noteikumu, ja tā būtu bijusi “precīzi un pilnībā informēta par to sabiedrību tiesisko situāciju, kuras vēlas saņemt finanšu palīdzību atbilstoši Likumam Nr. 488/1992”.

36 Iesniedzējtiesa uzskata, ka pierādījuma par to, ka noteikti pastāvētu citādāks rezultāts, kas būtu bijis labvēlīgs *Nuova Agricast*, priekšnosacījums ir apstrīdētajā lēmumā ietvertā pārejas noteikuma spēkā neesamības konstatēšana, pamatojoties uz to, ka šis noteikums neatbilst Kopienų tiesību sistēmas noteikumiem un principiem.

37 Iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, pirmkārt, vai pārejas noteikums sakarā ar to, ka tas neattiecas uz sabiedrībām, kas atrodas tādā situācijā kā *Nuova Agricast*, būtu atzīstams par spēkā neesošu, jo pārkāpj vienlīdzīgas attieksmes principu.

38 Iesniedzējtiesa uzskata, ka, beidzoties 1997.–1999. gada atbalsta shēmas atļaujai, pastāvēja trīs sabiedrību kategorijas:

- tādas sabiedrības kā *Nuova Agricast*, kuru pieteikums atbalsta saņemšanai bija iekļauts ar trešo uzaicinājumu saistītajā sarakstā un kuras nebija saņēmušas lūgto atbalstu šī uzaicinājuma ietvaros pieejamo līdzekļu trūkuma dēļ un kuras līdz ar to bija atteikušās no tiesībām uz to pieteikuma automātisku atkārtotu iesniegšanu, atsaucoties uz ceturto uzaicinājumu, lai iesniegtu pārformulētu pieteikumu, atsaucoties uz nākamo atbilstošo uzaicinājumu (turpmāk tekstā — “pirmās kategorijas sabiedrības”);
- sabiedrības, kuru pieteikums, atsaucoties uz ceturto uzaicinājumu, bija iekļauts sarakstā, kas attiecas uz šo uzaicinājumu, bet kuras nebija saņēmušas lūgto atbalstu, tāpēc, ka nav pieticis līdzekļu (turpmāk tekstā — “otrās kategorijas sabiedrības”);
- sabiedrības, kuras vēl nebija iesniegušas pieteikumu atbalsta saņemšanai, kaut gan darbs ar to investīciju projektu jau bija uzsākts (turpmāk tekstā — “trešās kategorijas sabiedrības”).

39 Iesniedzējtiesa, no vienas puses, uzskata, ka pirmās kategorijas sabiedrības un trešās kategorijas sabiedrības, kurām netika piemērots pārejas noteikums, neatradās tādā pašā situācijā un līdz ar to pret tām nevajadzēja piemērot tādu pašu attieksmi. No otras puses, tā uzskata, ka pirmās kategorijas sabiedrības un otrās kategorijas sabiedrības tika nostādītas līdzīgā tiesiskajā situācijā, kā rezultātā pirmās kategorijas sabiedrībām vajadzēja piemērot pārejas noteikumu tāpat kā otrās kategorijas sabiedrībām.

40 Otrkārt, iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai pārejas noteikums būtu atzīstams par spēkā neesošu, jo pārkāpj EKL 253. pantā paredzēto pienākumu norādīt Kopienu iestāžu pieņemto tiesību aktu pamatojumu.

41 Šādos apstākļos *Tribunale ordinario di Roma* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai [ir spēkā apstrīdētais] lēmums attiecībā tikai uz pārejas noteikumu, kas paredz izņēmuma rakstura atkāpi no “vajadzīgā atbalsta” principa attiecībā uz minētās shēmas pirmo piemērošanas reizi tikai attiecībā uz tiem pieteikumiem, kuri “tika iesniegti pēdējā uzaicinājumā pieteikties atbalsta pasākumiem, kas tika organizēts atbilstoši iepriekšējai shēmai, kuru Komisija atļāva līdz 1999. gada 31. decembrim, un kuri tika atzīti par tiesīgiem saņemt atbalstu, bet kuriem atbalsts netika piešķirts, jo nepietika šim uzaicinājumam piešķirto finansiālo līdzekļu” [..], ar tam sejošu pieteikumu, kas netika atbalstīti nepietiekamu finanšu līdzekļu dēļ un kuri gaidīja automātisku iekļaušanu nākamajā uzaicinājumā vai arī pārformulēšanu un atkārtotu iesniegšanu pirmajā “atbilstošajā” uzaicinājumā atbilstīgi jaunajai shēmai, nepamatotu noraidīšanu, pārkāpjot vienlīdzīgas attieksmes principu un EKL 253. pantā paredzēto pienākumu norādīt pamatojumu?”

Par prejudiciālo jautājumu

Sākotnēja piezīme

42 Vispirms jānorāda, ka iesniedzējtiesa ar savu jautājumu ir uzskatījusi par vajadzīgu lūgt Tiesai pārbaudīt apstrīdētā lēmuma spēkā esamību tikai saistībā ar vienlīdzīgas attieksmes principu un pienākumu norādīt pamatojumu.

43 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ar EKL 234. pantu izveidotā procedūra ir balstīta uz skaidru funkciju sadali starp valstu tiesām un Tiesu tā, ka tikai valsts tiesa, kura iztiesā prāvu un kurai jāuzņemas atbildība par pieņemamo tiesas nolēmumu, ir tā, kurai, ņemot vērā lietas īpatnības, ir jāizvērtē tas, vai sprieduma taisīšanai ir vajadzīgs prejudiciāls nolēmums, un tas, cik atbilstīgi ir Tiesai uzdotie jautājumi (skat. 1995. gada 15. decembra spriedumu lietā *C-415/93 Bosman, Recueil*, I-4921. lpp., 59. punkts; 2007. gada 11. janvāra spriedumu lietā *C-208/05 ITC*, Krājums, I-181. lpp., 48. punkts, kā arī 2007. gada 26. jūnija spriedumu lietā *C-305/05 Ordre des barreaux francophones et germanophone u.c.*, Krājums, I-5305. lpp., 18. punkts).

44 Pastāvot šādiem apstākļiem, kaut arī *Nuova Agricast* pamata tiesvedībā bija izvirzījusi arī citus apstrīdētā lēmuma spēkā neesamības iemeslus, šī lēmuma spēkā esamības pārbaudi nav nepieciešams attiecināt arī uz šiem pārējiem spēkā neesamības iemesliem, uz kuriem iesniedzējtiesa nav atsaukusies (skat. pēc analogijas iepriekš minēto spriedumu lietā *Ordre des barreaux francophones et germanophone u.c.*, 17.–19. punkts).

Par pieņemamību

45 Komisija norāda, ka iesniedzējtiesas norādītā saikne starp iespējamo Itālijas valsts atbildību un apstrīdētā lēmuma spēkā esamību nav tikusi pierādīta, kā rezultātā prejudiciālajam jautājumam nav saistības ar pamata prāvu.

46 No vienas puses, ir iespējams, ka Itālijas valsts, paziņojot par 2000.–2006. gada atbalsta shēmu, ir pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu, kaut arī apstrīdētajā lēmumā, kurā Komisija izskatīja paziņojumu izdarījušās dalībvalsts piedāvāto atbalsta

shēmu, nav konstatējama neviena kļūda. No otras puses, nav nekādas saiknes starp Itālijas valsts atbildību un iespējamo lēmuma spēkā neesamību tikai tādas procesuālās prasības kā pamatojuma nenorādīšana dēļ.

47 Šajā aspektā, kā norādīts šī sprieduma 35. punktā, iesniedzējtiesa uzskata, ka apstrīdētais lēmums ir kaitējumu ģenerējošais apstāklis un ir saistīts ar faktisko rīcību, ko Itālijas valstij pārmet *Nuova Agricast*, un tās apgalvotā kaitējuma iestāšanos. Līdz ar to, ja apstrīdētais lēmums tiktu atzīts par spēkā neesošu vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpuma vai pamatojuma neesamības dēļ, tad šis secinājums varētu ietekmēt iesniedzējtiesas novērtējumu, izskatot *Nuova Agricast* prasību par zaudējumu atlīdzību.

48 Līdz ar to prejudiciālais jautājums ir pieņemams visā tā kopumā.

Par apstrīdētā lēmuma spēkā esamību, ņemot vērā vienlīdzīgas attieksmes principu

49 Pirmkārt, Komisija norāda, ka ar apstrīdēto lēmumu nav iespējams pārkāpt vienlīdzīgas attieksmes principu, jo tajā ietvertā pārejas noteikuma pamatā ir Itālijas iestāžu brīvi istenota izvēle.

50 Šajā sakarā no Līguma vispārējās struktūras izriet, ka EKL 88. pantā paredzētās procedūrās nedrīkst rasties rezultāts, kas ir pretējs īpašajiem Līguma noteikumiem (skat. it īpaši 2001. gada 3. maija spriedumu lietā C-204/97 Portugāle/Komisija, *Recueil*,

I-3175. lpp., 41. punkts, un 2002. gada 12. decembra spriedumu lietā C-456/00 Francija/Komisija, *Recueil*, I-11949. lpp., 30. punkts). Tādējādi valsts atbalstu, kas atbilstoši dažiem tā noteikumiem pārkāpj citus Līguma noteikumus, Komisija nevar atzīt par saderīgu ar kopējo tirgu (skat. 2002. gada 19. septembra spriedumu lietā C-113/00 Spānija/Komisija, *Recueil*, I-7601. lpp., 78. punkts un tajā minētā judikatūra).

51 Tāpat Komisija par saderīgu ar kopējo tirgu nevar atzīt tādu valsts atbalstu, kas atbilstoši dažiem tā noteikumiem pārkāpj Kopienų tiesību vispārējos principus, piemēram, vienlīdzīgas attieksmes principu.

52 Līdz ar to šī sprieduma 49. punktā rezumētais Komisijas arguments nav atbalstāms.

53 Otrkārt, Komisija apgalvo, ka Itālijas iestādes nav to informējušas par pirmās kategorijas sabiedrību īpašo situāciju, kā rezultātā tai nevar pārmest nedz to, ka tā nav ņēmusi vērā šo sabiedrību īpašo situāciju, nedz arī atsaukties uz jebkādu pieļautu trūkumu apstrīdētajā lēmumā šī iemesla dēļ.

54 Šajā sakarā no pastāvīgās judikatūras izriet, ka lēmuma valsts atbalsta jomā likumība ir jāvērtē, pamatojoties uz informāciju, kāda bija Komisijas rīcībā lēmuma pieņemšanas brīdī (skat. it īpaši 1986. gada 10. jūlija spriedumu lietā 234/84 Beļģija/Komisija, *Recueil*, 2263. lpp., 16. punkts; 2002. gada 24. septembra spriedumu apvienotajās lietās C-74/00 P un C-75/00 P *Falck un Acciaierie di Bolzano*, *Recueil*, I-7869. lpp., 168. punkts, un 2004. gada 14. septembra spriedumu lietā C-276/02 Spānija/Komisija, Krājums, I-8091. lpp., 31. punkts).

- 55 Kaut arī šī judikatūra līdz pat šodienai ir tikusi piemērota tikai tādas prasības gadījumā, kas celta par Komisijas EKL 88. panta 2. punktā paredzētās procedūras noslēgumā pieņemtu lēmumu, tā ir *a fortiori* atbilstoša arī tad, kad jautājums ir par tāda lēmuma necelt iebildumus par valsts atbalstu vai atbalsta shēmu kā apstrīdētais lēmums spēkā esamību.
- 56 Runājot konkrētāk par šo pēdējo minēto lēmumu kategoriju, iepriekš minētā judikatūra šķiet pamatota, ņemot vērā ar Līgumu ieviestās valsts atbalsta kontroles procedūras sistēmu.
- 57 Valsts atbalsta kontroles procedūras ietvaros ir jānošķir, pirmkārt, ar EKL 88. panta 3. punktu ieviestā atbalsta iepriekšējās izskatīšanas stadija, kuru reglamentē Regulas Nr. 659/1999 4. un 5. pants un kuras vienīgais mērķis ir ļaut Komisijai formulēt savu pirmo nostāju par attiecīgā atbalsta daļēju vai pilnīgu saderību, un, otrkārt, EKL 88. panta 2. punktā paredzētā pārbaudes stadija, kuru reglamentē minētās regulas 6. un 7. pants un kuras mērķis ir ļaut Komisijai iegūt pilnīgu informāciju par visiem lietas apstākļiem (1993. gada 19. maija spriedums lietā C-198/91 *Cook*/Komisija, *Recueil*, I-2487. lpp., 22. punkts; 1993. gada 15. jūnija spriedums lietā C-225/91 *Matra*/Komisija, *Recueil*, I-3203. lpp., 16. punkts; 1998. gada 2. aprīļa spriedums lietā C-367/95 P Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, *Recueil*, I-1719. lpp., 38. punkts, kā arī 2007. gada 29. novembra spriedums lietā C-176/06 P *Stadtwerke Schwäbisch Hall* u.c./Komisija, 20. punkts).
- 58 Komisija var piemērot tikai EKL 88. panta 3. punktā paredzēto iepriekšējās izskatīšanas stadiju, lai pieņemtu atbalstam labvēlīgu lēmumu, ja tā pēc sākotnējās pārbaudes var iegūt pārliecību, ka attiecīgais projekts ir saderīgs ar Līgumu.

59 Vienīgi tad, ja šīs pirmās pārbaudes rezultātā Komisija ir ieguvusi pretēju pārliecību vai nav varējusi pārvarēt grūtības, ko rada šī atbalsta saderīguma ar kopējo tirgu novērtējums, Komisijai ir pienākums saņemt visus nepieciešamos atzinumus un šajā sakarā uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto procedūru (šajā sakarā skat. it īpaši 1984. gada 20. marta spriedumu lietā 84/82 Vācija/Komisija, *Recueil*, 1451. lpp., 13. punkts; iepriekš minētos spriedumus lietā *Cook/Komisija*, 29. punkts; lietā *Matra/Komisija*, 33. punkts; lietā *Komisija/Sytraval* un *Brink's France*, 39. punkts, kā arī lietā *Portugāle/Komisija*, 33. punkts).

60 Ja lēmuma necelt iebildumus par atbalstu vai atbalsta shēmu spēkā esamība būtu jāizvērtē, ņemot vērā apstākļus, par kuriem Komisija iepriekšējās izskatīšanas stadijas noslēgumā nevarēja būt informēta, Komisija būtu spiesta sistemātiski uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto pārbaudes procedūru un lūgt ieinteresētajām personām iesniegt savus apsvērumus, lai izvairītos no tā, ka apstākļi, par kuriem tā nevarēja būt informēta, ir pamats tās lēmuma, ar kuru tiek atļauts attiecīgais atbalsts vai atbalsta shēma, atcelšanai. Kā to savu secinājumu 71. punktā norādījis ģenerāladvokāts, tas apdraudētu valsts atbalsta kontroles procedūras sadalījumu divās atsevišķās stadijās, otrā no kurām ne vienmēr ir nepieciešama. Šādu sadalījumu ir paredzējuši Līguma autori un to ir apstiprinājis Kopienų likumdevējs Regulā Nr. 659/1999.

61 Šajā sakarā pamata prāvā apstrīdētā lēmuma daļā ar nosaukumu "Juridiskais pamats" ir minēti Likuma Nr. 488/1992 īstenošanas noteikumi, ar kuriem tika precizēta 1997.–1999. gada atbalsta shēmas ieviešanas kārtība un kas ir rezumēti šī sprieduma 10. un 11. punktā, tai skaitā izvēles iespēja starp sākotnējā pieteikuma automatisku iekļaušanu sarakstā vai pārformulēta pieteikuma iesniegšanu, kas pastāv sabiedrībām, kuras nebija saņēmušas atbalstu attiecīgajam uzaicinājumam piešķirto finanšiālo līdzekļu trūkuma dēļ.

- 62 Līdz ar to, kaut arī Itālijas iestādes nebija konkrēti un pilnā apmērā informējušas Komisijas dienestus par to sabiedrību juridisko situāciju, kuras ir ieinteresētas saņemt finanšu palīdzību atbilstoši Likumam Nr. 488/1992, kā tas izriet no iesniedzējtiesas lēmuma, Komisijai bija jābūt zināmam gan par pirmās kategorijas sabiedrību, gan arī par otrās kategorijas sabiedrību pastāvēšanu.
- 63 Ņemot vērā iepriekš minēto secinājumu, *Nuova Agricast* lūgums likt Komisijai iesniegt atsevišķus dokumentus, kas pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas tika nosūtīti pārrunu ar Itālijas iestādēm laikā, lai pārbaudītu, vai šīs iestādes ir informējušas Komisijas dienestus par pirmās kategorijas sabiedrību pastāvēšanu, šķiet bezjēdzīgs.
- 64 Šādos apstākļos, treškārt, ir jānovērtē, vai, neceļot iebildumus par atbalsta shēmu, saskaņā ar kuru pārejas noteikums ir attiecināms vienīgi uz otrās kategorijas sabiedrībām, Komisija ir pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu.
- 65 Šajā sakarā ir jāuzsver, ka pārejas noteikums varēja tikt attiecināts vienīgi uz tām otrās kategorijas sabiedrībām, kuras pirms pieteikuma atbalsta saņemšanai iesniegšanas atbilstoši ceturtajam uzaicinājumam vēl nebija uzsākušas sava investīciju projekta īstenošanu.
- 66 Vienlīdzīgas attieksmes princips paredz, ka līdzīgās situācijās nevajadzētu piemērot atšķirīgus noteikumus un dažādās situācijās savukārt nevajadzētu piemērot vienādus noteikumus, ja vien tādai pieejai nav objektīva attaisnojuma (skat. it īpaši 2006. gada 26. oktobra spriedumu lietā C-248/04 *Koninklijke Coöperatie Cosun*, Krājums, I-10211. lpp., 72. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 67 Tomēr ir jākonstatē, ka pamata prāvā pirmās kategorijas sabiedrības un otrās kategorijas sabiedrības neatradās salīdzināmā situācijā, ņemot vērā tostarp Pamatnostādņu 4.2. punkta trešajā daļā pausto prasību par valsts atbalsta nepieciešamību.
- 68 Kā tas izriet no 1980. gada 17. septembra sprieduma lietā 730/79 *Philip Morris*/Komisija (*Recueil*, 2671. lpp., 17. punkts), tāds atbalsts, kas uzlabo atbalstu saņemošā uzņēmuma finansiālo situāciju un nav nepieciešams EKL 87. panta 3. punktā paredzēto mērķu sasniegšanai, nevar tikt atzīts par saderīgu ar kopējo tirgu (šajā sakarā skat. arī 1987. gada 24. februāra spriedumu lietā 310/85 *Deufil*/Komisija, *Recueil*, 901. lpp., 18. punkts, un 1994. gada 5. oktobra spriedumu lietā C-400/92 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-4701. lpp., 12., 20. un 21. punkts).
- 69 Secinājums par to, ka atbalsts nav nepieciešams, tostarp var izrietēt no tā, ka ieinteresētais uzņēmums ir jau uzsācis atbalstu saņēmušo projektu vai ir pat to pabeidzis pirms pieteikuma atbalsta saņemšanai iesniegšanas kompetentajām iestādēm, kas izslēdz to, ka attiecīgajam atbalstam varētu būt bijusi pamudinoša nozīme.
- 70 1997.–1999. atbalsta shēmas ietvaros otrās kategorijas sabiedrībām pastāvēja absolūtas tiesības uz to pieteikuma automātisku bez jebkādiem grozījumiem iekļaušanu sarakstā, kas saistīts ar nākamo uzaicinājumu, kas izsludināts uzreiz pēc tā, atbilstoši kuram tas sākotnēji tika iesniegts, un no to puses netika prasīta nekādu darbību veikšana.
- 71 Savukārt pirmās kategorijas sabiedrībām bija jāiesniedz pieteikums atbilstoši nākamajam atbilstošajam uzaicinājumam, kas izsludināts pēc tā, saistībā ar kuru tās bija atteikušās no to sākotnējā pieteikuma automātiskas iekļaušanas sarakstā. Turklāt runa bija par pārformulētu pieteikumu.

- 72 Nenoliedzami, kā to norāda *Nuova Agricast*, sākotnējā pieteikuma un pārformulētā pieteikuma mērķis ir finansējuma saņemšana vienam un tam pašam projektam un pārformulēšana nevarēja attiekties uz minētā projekta pamatelementiem, bet vienīgi uz elementiem, kas ņemti vērā rādītājos, kuri kalpoja pieteikuma pozīcijas noteikšanai sarakstā, kas saistīts ar uzaicinājumu, atbilstoši kuram tas tika iesniegts.
- 73 Tomēr rādītāji paši ir pieteikuma būtiskie elementi. Tie tostarp attiecās uz resursu daļu, ko attiecīgais uzņēmums bija ieguldījis projektā, ņemot vērā kopējos ieguldījumus, ar projektu radīto darbavietu skaitu salīdzinājumā ar kopējiem ieguldījumiem, kā arī saistību starp lūgtās finanšu palīdzības apmēru un maksimāli piešķiramo finanšu palīdzību.
- 74 Tāpat tikai ar to faktu vien, ka rādītājos vērā ņemto elementu grozījumi palielina lūgtā atbalsta piešķiršanas iespēju, pietiek, lai pierādītu, ka pārformulēšanas rezultātā patiesībā tiek iesniegts pieteikums, kas atšķiras no sākotnējā pieteikuma.
- 75 Turklāt tiktāl, ciktāl pārformulēšanas mērķis, izmainot rādītājos vērā ņemtus elementus, bija uzlabot pārformulētā pieteikuma klasifikāciju, lai tas atrastos atbilstošā pozīcijā, piešķirot ar attiecīgo uzaicinājumu saistītos līdzekļus dilstošā secībā, pārejas noteikuma attiecināšanas uz pirmās kategorijas sabiedrībām rezultātā šo sabiedrību projektiem bija lielākas iespējas saņemt lūgto atbalstu nekā tām sabiedrībām, kas pieteikumu iesniedza pirmo reizi un attiecībā uz kurām atbalsta nepieciešamība netika apšaubīta.

- 76 Savukārt šāds rezultāts nevarēja rasties automātiskas to pieteikumu iekļaušanas gadījumā sarakstā, kas saistīts ar astoto uzaicinājumu, kurus atbilstoši ceturtajam uzaicinājumam jau bija iesniegušas otrās kategorijas sabiedrības, jo, nepastāvot iespējai izmainīt šos pieteikumus, rādītāji palika nemainīgi.
- 77 Ņemot vērā šos apsvērumus, ir jākonstatē, ka pirmās un otrās kategorijas sabiedrības neatradās salīdzināmās situācijās.
- 78 Līdz ar to nešķiet, ka, atļaujot 2000.–2006. gada atbalsta shēmu, tai skaitā pārejas noteikumu, Komisija būtu pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu.

Par apstrīdētā lēmuma spēkā esamību, ņemot vērā pienākumu norādīt pamatojumu

- 79 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru EKL 253. pantā prasītajam pamatojumam ir jābūt pielāgotam attiecīgā akta būtībai un tam nepārprotami un viennozīmīgi jāatspoguļo iestādes — akta autores — argumentācija, lai ļautu ieinteresētajām personām noskaidrot veiktā pasākuma pamatojumu un kompetentajai tiesai īstenot kontroli. Prasība norādīt pamatojumu ir jāizvērtē, ņemot vērā konkrētā gadījuma apstākļus, tostarp akta saturu, izvirzīto iemeslu būtību un akta adresātu vai citu personu, kuras šis akts skar tieši un individuāli, iespējamās intereses saņemt paskaidrojumus. Netiek

prasīts, lai pamatojumā tiktu precizēti visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo jautājums, vai akta pamatojumā ir izpildītas EKL 253. panta prasības, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai šī panta formulējumu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tiesību normas, kas regulē attiecīgo jomu (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, 63. punkts; 2006. gada 23. februāra spriedumu apvienotajās lietās C-346/03 un C-529/03 *Atzeni* u.c., Krājums, I-1875. lpp., 73. punkts, kā arī 2007. gada 1. februāra spriedumu lietā C-266/05 P *Sison/Padome*, Krājums, I-1233. lpp., 80. punkts).

80 Kā norāda iesniedzējtiesa, apstrīdētajā lēmumā nav ietverts neviens kritērijs dažādu sabiedrību kategoriju, kas iesniegušas pieteikumu atbalsta saņemšanai 1997.–1999. gada atbalsta shēmas ietvaros un kurām pastāvēja juridiska interese, lai to pieteikums tiktu iekļauts ar nākamo uzaicinājumu saistītajā sarakstā, nodalīšanai.

81 Tomēr pienākums norādīt pamatojumu paredz, ka pamatojumā ir jānorāda tikai iemesli, kuru dēļ kāda konkrēta komersantu kategorija gūst labumu no konkrētā pasākuma, bet tas nenozīmē, ka ir jāpamato visu pārējo komersantu, kas neatrodas salīdzināmā situācijā, izslēgšana. Tā kā no pasākuma sniegtā labuma saņemšanas izslēgto kategoriju skaits ir potenciāli neierobežots, no Kopienu iestādēm nevar prasīt, lai tās sniegtu konkrētu pamatojumu attiecībā uz katru no šīm kategorijām.

82 Savukārt gadījumā, ja akta sniegtā labuma saņēmēji, no vienas puses, un pārējie izslēgtie komersanti, no otras puses, atrodas salīdzināmā situācijā, Kopienu iestādei, kas ir akta autore, ir pienākums specifiskā pamatojumā norādīt iemeslu, kādēļ šādi ieviestā atšķirīgā attieksme ir uzskatāma par objektīvi pamatotu.

- 83 Runājot par pārejas noteikumu, arguments, kādēļ Komisija atļāva pārejas režīmu par labu otrās kategorijas sabiedrībām, juridiski pietiekamā apmērā izriet no apstrīdētā lēmuma konteksta, kā arī no tiesību normu, kas reglamentē attiecīgo jomu, kopuma.
- 84 Pārejas noteikums būtībā netieši attiecas uz sabiedrībām 1997.–1999. gada atbalsta shēmas ietvaros paredzēto iespēju, ka to pieteikums atbalsta saņemšanai tiks automātiski iekļauts sarakstā, kas saistīts ar nākamo atbilstošo uzaicinājumu, kas izsludināts pēc tā, saskaņā ar kuru tas tika sākotnēji iesniegts. Valsts tiesiskais regulējums, kurā bija paredzēta šāda iespēja, nemaz nerunājot par to, ka tā bija tieši paredzēta apstrīdētā lēmuma daļā ar nosaukumu “Juridiskais pamats”, bija zināms visām ieinteresētajām personām.
- 85 Līdz ar to kontekstā, kurā ietilpst apstrīdētais lēmums, ar pārejas noteikuma formulējumu pietiek, lai saprastu, ka Itālijas valsts mēģināja nodrošināt par labu tām sabiedrībām, kas bija iesniegušas pieteikumu atbilstoši pēdējam uzaicinājumam saistībā ar 1997.–1999. gada atbalsta shēmu, pāreju no šīs atbalsta shēmas uz 2000.–2006. gada atbalsta shēmu un ka Komisija bija atzinusi šo pasākumu par saderīgu ar kopējo tirgu.
- 86 Savukārt, kā norādīts šī sprieduma 67.–77. punktā, pirmās un otrās kategorijas sabiedrības neatradās salīdzināmās situācijās. Tāpat, kaut arī Komisija nebija norādījusi iemeslus, kādēļ pārejas noteikums netika attiecināts arī uz pirmās kategorijas sabiedrībām, tā nav pārkāpusi savu pienākumu norādīt pamatojumu.
- 87 Līdz ar to ir jāatbild, ka uzdotā jautājuma pārbaude nav atklājusi nevienu apstākli, kas varētu ietekmēt apstrīdētā lēmuma spēkā esamību.

Par tiesāšanās izdevumiem

88 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

uzdotā jautājuma pārbaude nav atklājusi nevienu apstākli, kas varētu ietekmēt Komisijas 2000. gada 12. jūlija lēmuma, ar ko līdz 2006. gada 31. decembrim nolemts necelt iebildumus par atbalsta shēmu ieguldījumiem mazāk attīstītajos Itālijas reģionos (valsts atbalsts Nr. N 715/99 — Itālija), spēkā esamību.

[Paraksti]